

ника си Георгия и съ негова съюзникъ Янкулъ воевода, отиде въ Добруджата и обсади града Варна.

По онуй време Султанъ Муратъ са завърнѣ отъ боя съ Персидския шахъ и дохожда въ Брусса. На туй го подбудилъ сынъ му Мохаммедъ, който му былъ писалъ, че ужъ Българитѣ успѣватъ и страшно е да не ударѣтъ и на самата столнина Султанова — Одринъ. А по-вѣроятно е, споредъ насъ, че ако е ималъ страхъ безстрашниятъ турчинъ, той е былъ отъ съюзната унгро-полска войска нежели отъ умирающия вече българскій народъ, участъта на когото са рѣши още въ послѣднія Софійскій бой (§ 57). И Султанътъ тутакси отиде въ България съ 300,000 души войска, удари са въ Шуменъ съ Владислава, комуто надви и го уби, въ лѣто господне 1448, сир. сжщата година, въ която былъ разбитъ Владиславъ III съ своитѣ си (глед. тукъ бѣл. 6-та). Щомъ са извѣстилъ за туй Янкулъ воеводѣ, тутакси са събра и са върнѣ въ Влашко. А Георгій въ туй време съ Турцитѣ расправя въ Сърбія, отдѣто гы ужъ изгонилъ и дошелъ около Софія, дѣто са посрѣщнѣ отъ силна турска войска подъ командата на Георгия Албанскій или Скендербея, тогазъ въ служба при Султана. Но понеже този Георгій сѣ търсялъ леснина да избѣгне отъ Турцитѣ, не са билъ сега толкозъ съ присърце и оставилъ великия паша, който былъ съ него да падне робъ въ рѣцѣтъ на българскія царь Георгия Страшиміровичъ. И тогазъ Скендербей сво-еволю побѣгнѣ въ българската войска, испроси отъ

твърдѣва още отъ туй, че царственникътъ го искарева на 23 години, тогазъ какъ въ софійскія бой (ок. 1395), той съ брата си, какъто видѣхмы, бѣше зель участіе и побѣгнѣ; слѣдов. той сега трѣбаше да има най-малко на $48+15=63$ години, а не 23. (срав. *Царственникъ* стр. 66.)